

DIALOG DIREKT #72

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Jag sitter en varm sommarkväll på balkongen till mitt rum i Caux tillsammans med *Lennart Sjögren*. Vi ser ut över Genevesjön och skymningen på bergen tvärs över sjön. Vi talar om MRA's framtid i Sverige, hur vi skall gå vidare. Jag känner mig hoppfull för att vi skall finna en väg att nå ut till människor.

Jag kom till Caux för en vecka av förberedelser före konferensernas början. Det var speciellt för att en gammal dröm höll på att gå i uppfyllelse, nämligen att installera något som kunde förbättra ljudkvaliteten i stora salen. I samråd med *Gunnar S* och andra hade vi beställt ett datoriserat filter som skulle reducera de problem med ringning i ljudet som är så vanliga i Caux. Stora salens utformning ger ett mycket svårt akustiskt förhållande. Filtret visade sig motsvara förväntningarna även om det tog lite tid att komma underfund med hur det skall ställas in. Jag fick flera kommentarer om att nu kunde man lättare höra vad som sägs från plattformen.

En dag kom schweiziska TV och gjorde ett reportage om Caux. Jag blev intervjuad som ett exempel på vilken slags människor som kommer dit för att få Caux att fungera. Jag hörde sedermera att inslaget förekommit på kvällsnyheterna och schweizarna var mycket glad åt framtoningen av inslaget och det som jag sade i tre korta meningar.

Två veckor senare åkte jag och Valerie ner för 30-års jubileet av "Luta er ut" gruppens bildande. Jag vet inte hur mitt liv skulle ha gestaltat sig om inte "Luta er ut" kommit till Sverige. Det var när jag kom till Göteborg för att se spelet som jag blev så inspirerad att jag några månader senare beslutade mig för att lämna mitt arbete och ansluta mig till gruppen. Jag var med denna grupp endast i ungefär 1½ år i början av mina dryga 10 år som heltidsarbetare. Jag berättade vid ett möte vad just denna tid betytt för mig. När jag hade rest med gruppen ett tag upptäckte jag att något var annorlunda omkring mig. Så småningom kom jag underfund med att jag

hade vant mig vid att vara i minoritet som invandrare i Sverige. Kopplat till detta var också känslan av att jag med min finska bakgrund var mindre värd än de svenskar som fanns omkring mig. Jag ville inte alls identifiera mig med Finland utan skylldes istället det faktum att jag blivit mobbad i skolan på Finland. Detta hade blivit något undermedvetet som jag inte var varse.

I "Luta er ut" var det en annan situation. Jag var inte den som var i minoritet utan alla var i minoritet. Pga mitt finska ursprung betraktades jag dessutom som finsk i den internationella gruppen troligen därför att det i gemenskapen just då inte fanns många från Finland pga splittringen med Sing Out. Mitt finska ursprung betraktades som något positivt, inte som jag vant mig vid att möta det i Sverige. Jag inser nu efteråt att det var en process av läkning som skedde i mig och när jag sedan återkom till Sverige kunde jag leva på ett nytt sätt, glad för min bakgrund. Nu kunde jag älska både mitt finska ursprung och mitt svenska hemland utan konflikt och utan mindervärdeskomplex. Det enda ärr jag har kvar är ett dåligt självförtroende men det är nog något som jag får lov att dras med.

Om några dagar är det dags att för tredje gången i sommar fara till Caux. Jag skall delta i stiftelsens (den schweiziska) möte och då får jag också välkomna några nya medlemmar i stiftelsen bl.a. *Anja Snellman Orphelin*. Vi blir då två med finsk sisu i bagaget.

De två senaste numren av DD har behandlat Alnäs som plats för retreat eller möten baserat på tolvstegsrörelsen. Jag har fått två kommentarer till detta. Kom gärna med mer synpunkter.

Följande brev från *Brita Dessen* kom i början av juli.

Käre Antero!

Eftersom jag är en av dom som tänkt på och skrivit om retreat, blev jag glad att läsa Dina rader i senaste DD.

Dessutom läser jag nu *Harry Månsus* bok

Månadens böneämne

- Att vi finner rätt basis för den nya förening som Stiftelsen ombildas till.

"Den kosmiska katedralen", där han har några kapitel om tolvstegsrörelsen eller Recovery som är samlingsnamnet för alla grupper som sprungit fram ur tolvstegsrörelsen. Han kallar den för USA:s starkaste "folkrörelse" just nu. Att den har sina rötter i Oxfordrörelsen framgår mycket klart och han nämner om "30-talets dynamiska Oxfordgrupper" i positiva ordalag. Berättar också om *Sam Shoemakers* (en av de första ledarna i tolvstegsrörelsen) möte med *Frank Buchman*.

"Förnyande dagar med inre lyssnande och ledning" är en mening som gick genom mitt huvud för en tid sedan. *Rune Måhl* skrev om retreat eller kurs. Vi får se vad vi stannar för. Skulle gärna vilja ha *Harry Månsus* med. Han bor ju i Stockholm.

Kanske kan vi träffas även kring denna fråga den weekend i september då vi slutgiltigt ombildar Stämman. Hur som helst tycker jag att det är väl värt att pröva *Gerds* tankar.

Brita D

"ENDAST FÖR SYNDARE"

Tilltalad av *Curt Olaussons* uppmaning att söka MRA:s rötter tog jag kontakt med Lyktan, Stockholms bästa antikvariat för religiös litteratur. Men det hade plötsligt blivit efterfrågan på böcker om Oxfordgruppen så det fanns ingen enda kvar.

Då hittade jag i en bokhylla på landet boken "Endast för syndare", ouppsprättad, erhållen av en släkting till min fru som ett arv. Boken är utgiven 1934 på Nya Bokförlags Aktiebolaget och författad av *A. J. Russel*. Översatt av *Th. Arvidson*. Den boken blev sommarens mest spännande läsning. Man kände sig hela tiden utmanad av att jämföra sitt eget liv med det smittande liv som fanns i Oxfordgruppen i Storbritannien på 30-talet. Det ledde till att jag gjorde en förnyad genomgång av de fyra grundsatserna för egen del.

Vad är det då som är så tilltalande? Boken är förstas medryckande skriven av en driven journalist och bra översatt. "Change" är exempelvis översatt med omdaning. Man får ett starkt intryck av den förtrolighet och friskhet som präglade Oxfordgruppens kärna. Boken vimlar av historier om hur människor funnit nytt liv. Det

framgår klart att man arbetade tillsammans i grupper i olika aktioner. I gruppen betonades betydelsen av överlåtelse, delgivning och gottgörelse. Man trycker särskilt på delgivningens betydelse. Överhuvud tog man då synden på stort allvar, men författaren lämnar inte ut några detaljer varken rörande sina egna eller andras synder. Kapitlet som heter "Vad synd är" är ett referat av ett anförande som *Loudon Hamilton* höll vid ett gruppmöte.

Ett mycket intressant kapitel heter "ledning i praktiken". Där återges bl.a. i ett kort avsnitt de tankar som en vän fick för författaren under en stilla stund.

Ett av de innerligaste avsnitten i kapitlet "Andefylld lärdom" handlar om en student som kallade sig själv "introduktören". *A.J. Russell* gjorde en intervju med honom, fann honom helgonlik och beskriver honom så här: "Han är den slags människa som kommer att börja sitt verksamhetsliv som överansträngd sekreterare i ett missionssällskap och mista det i ett boxaruppror eller bolsjevikupplopp som yngste missionsbiskop i Fjärran Östern".

Sista frågan i intervjun lyder: "Har ni då gjort framsteg?" Studenten svarade: "Det vet Gud allena. Allt jag vet är att min blick klarnat i vissa riktningar. Förr brukade jag ta med mig en person som jag sökte bringa hjälp till gruppens möte. Nu försöker jag leda honom till Kristus - det ser ut som ett slags framsteg. I varje fall är detta nu mitt egentliga mål i livet - att föra mina vänner till Kristus liksom *Andreas* förde sin broder och pojken med kornbröden till honom. *Andreas* var en introduktör och jag önskar också vara en introduktör."

Harry Ferngren

Tänkvärt.

I juni avled *Rex Dilly* som många vänner lärt känna i Indien och i Polen. När *Rex* och hans vän *Henry Macnicol* skildes åt efter att ha rest buss tillsammans var *Rex*' avskedsord - de blev hans sista ord: "Vi måste komma ihåg att vi är en organism och inte en organisation".

Sänt av Gunnar W.

Hälsningar!
Antero